

3

KOVO 17 d.

Vakar vakare, kol žaliai apsivilkę žmonės keliavo iš baro į barą, aš pamažu toliau nuo pavasarinio Vašingtono miesto – gamtos ir modernumo koliažo, kuriame ant šali-gatvių ropojo boružėlės, o tarp senų sedulų važinėjo mašinos. Nedideli medeliai pakelėje buvo ką tik pradėję skleisti rausvus žiedus.

Šį subtilų pavasario grožį aš iškeičiau į karštą ir drėgną Floridos žalumą. Automobilio kruizo kontrolė vedė mane į pietus pro Virdžiniją, abidvi Karolinas ir Džordžiją, tolyn link Floridos pusiasalio, kuriame palei krantus vingiuojantys kurortiniai paplūdimiai netrukus išnyko tankioje mangrovės* žalumoje ir didžiulėse, žuvų pilnose pelkėse. Kiek toliau nuo įlankos stūksojo mano gimtasis miestelis Tenetkis, kuriame vanduo pamažu virsdavo sausuma.

Įvažiavus į miestelį mano krūtinę pervėrė gerai pažįstamas noras būti bet kur kitur, tik ne čia. Nuleidau automobilio langus. Oras buvo persisunkęs drėgme, vėjas dvelkė

* Mangrovė – augalijos tipas, vyraujantis periodiškai patvinstančiose vietovėse.

lietumi. Sustojau prie vieno iš šešių Tenetkio šviesoforų ir puodelio laikiklyje ėmiau ieškoti plaukų gumytės, kad pagaliau galėčiau patraukti plaukus nuo lipnaus suprakaitavusio kaklo. Pravažiavusi trečią šviesoforą įvažiauvau į Šv. Agnėsės namų, arba, kaip mes vaikystėje juos vadino, Senelių rūmų stovėjimo aikštelę. Savo mamos labai norėčiau, kad čia tikrai būtų rūmai. Pastato išorė priminė Viktorijos laikų stiliaus meduolinį namelį iš pasakos su betonine rampa, vedančia prie automatinių stiklinių durų.

Sėdėjau automobilių stovėjimo aikštelėje ir stebėjau, kaip stalinės durys atsidaro kam nors prie jų priėjus ir užsidaro tam pačiam žmogui įėjus vidun. Pasižiūrėjusi į savo atvaizdą galinio vaizdo veidrodėlyje, ėmiau šukuotis plaukus ir makiažo pagrindu pamėginau paslėpti strazdanas ant nosies. Retai naudoju makiažo pagrindą, bet šįsyk labai norėjau išvengti mamos komentarų, kad man derėtų „šiek tiek pasigražinti“. Iš mano bandymo mažai naudos – makiažo pagrindas tik suformavo smėlio spalvos prakaito lašelius ant veido, todėl greit nuvaliau jį servetėle. Bent jau akys atrodė gana gražiai – baltymai išryškino žalias raineles. Tikėjau, kad jos bus it krauju pasrūvusios – juk vairavau daugybę valandų be sustojimo.

Dar kelias minutes pasėdėjau automobilyje, žiūrėdama į pastato išorę. Kai mama susilaužė riešą, ją nuvežė į Šv. Agnėsės namus fizinei ir ergoterapijai. Filas telefonu užsiminė, kad svarsto ją ten perkelti visam laikui. Buvau nusi- teikusi skeptiškai, bet jis papasakojo apie chaosą namuose, kuriuo sunkiai galėjau patikėti, turėdama tokią skrupulingai pedantišką mamą: purvinos lėkštės rūbų spintoje, nešvarūs drabužiai, sukišti į stalčius, neišjungta dujinė viryklė, klajonės vidurnaktį po kaimynų kiemus ir netgi

užsispyrimas vairuoti po kelių brangiai kainavusių avarijų. Pernai, kai čia trumpai lankiausi, nieko panašaus nepastebėjau. Na, kol mama gydysis riešą Senelių rūmuose, mudu su Filu viską išsiaiškinsime.

Man įėjus į kambarėlį, ji sėdėjo ant vinilinės kėdės sugipsuota ranka, įstatyta į įtvarą. Išsyk pragydo saldžiu it lakštingalos balseliu.

– Gerai, Lone, parvežk mane namo.

Jokių *sveika, brangioji, seniai nesimatėme, kaip gera tave matyti*. Jokių bučinių ar ašarų.

– Labas, mama! Seniai nesimatėme!

– Nekeisk prakeiktos temos, juk tu čia tam, kad parvežtum mane namo, todėl važiuojam greičiau.

Filo žmona Tamė, kuri, be kita ko, dirbo grožio salone, sušukavo mamos plaukus į dvi šonuose styrančias sriubos skardinės dydžio garbanas, šiek tiek pakeltas nuo šaknų, kurių pilki suriesti galiukai gaubė mamos veidą it šalmas. Pati to nežinodama, mano svainė suteikė mamai šiaurinės pelėdos *Aegolius funereus*, kitaip vadinamos lutute, išvaizdą. Jei, kaip teigia Tamė, ji kiekvieną savo kurtą šukuoseną pritaiko prie kliento asmenybės, ką gi galėtų reikšti ši? Išmintį? Nemigą? Medžiotojos instinktą?

Mama atsistojo.

– Jau pasiemiau rankinę. Galime eiti.

Apsidariau kambaryje, ieškodama ko nors, į ką galėčiau nukreipti jos dėmesį.

– Tik pažvelk! Tamė pakabino čia ir tavo vestuvinę nuotrauką.

– Taip, – tarstelėjo mama. – O kai papasakosiu tėčiui, kad buvai mane čia įkalinusi, jis nudirs tau kailį.

Sekundę man užgniauzė kvapą, nes ji prakalbo apie tėtį, ir dar esamuoju laiku. Ji ne tik pamiršo, kurie dabar metai, bet ir pamynė nerašytą šeimos taisyklę – niekad os nesi-
kalbėti apie tėtį. O „nudirti kailį“ buvo jo mėgstama frazė, tikrai ne jos.

Sveikąja ranka ji atidarė vonios duris:

– Pasitaisysiu šukuoseną ir galėsim važiuoti, – tai pasaki-
siu trenkė vonios durimis kiek stipriau nei derėtų.

Ant lovos gulėjo atviras jos lagaminas, kuris atrodė it išmaišytas mediniu šaukštu. Ji tikrai jau krovėsi daiktus namo. Ėmiau viską iškrauti. Sukabinau palaidines į spintą, po to sulanksčiau ir sudėlioju likusius drabužius į komodos stalčius. Jau ketinau užsegti tuščią lagaminą ir padėti jį po lova, kai šoninėje kišenėje pastebėjau rausvo popieriaus lapelį ir jį ištraukiau.

Miela Rūta,

yra dalykų, kurių tau taip ir nepapasakojau apie Boido mirtį.

Boidas, mūsų tėvas, kurio nėra danguje. Mano akys nukrypo į parašą. *Henrieta*. Dar kartą perskaičiau pirmąją eilutę, o tada pastebėjau ir dailią rašyseną.

Miestelyje sklandė gandai... Tuo metu dar negalėjau tau pasakyti...

Mamai atidarius vonios duris, greitai įsidėjau laišką į užpakalinę džinsų kišenę ir koja stumtelėjau lagaminą po lova.

– Šioje įstaigoje nėra nė vieno ausų krapštuko! – nepatenkinta pasakė mama.

– Galiu tau jų atnešti, – greit moviau pro duris, kol dar nespėjo susizgribti, kad norėjo, jog parvežčiau ją namo.

Tenetkio vaistinė yra maždaug už trijų kvartalų nuo Senelių rūmų, jei eini šaligatviu, ir už pusanтро kvartalo – jei kerti kelią per parką. Pakeliui tikėjaisi spėti perskaityti laišką. Stiklinėms durims atsidarius išėjau į kairią ir vos nesusidūriau su aukštu, tvirto sudėjimo vyresniu vyru.

– Sveika, Lone Mei.

Pamačiau tarnybines uniformas ir širdis nusirito į kulnus. Pakėliau akis ir pažvelgiau į priešais stovinčio žmogaus veidą. Jis metais ar dvejais vyresnis už mano mamą, tačiau plaukai vis dar tamsūs, o veidas neįtikėtina jaunatviškas. Vyras plačiai nusišypsojo spindinčia šypsena.

– Kapitone Čapeli! – sušukau ir apkabinau jį. – Ak. Atleiskite. Jūs užklupote mane visai netikėtai. Niekas daugiau manęs nevadino Lone Mei po to, kai... Kai mano tėtis...

– Taip, tiesa, – jis trumpam nutilo. – Kad ir kiek metų praeitų, aš visuomet ilgėsiuosi Boido.

Išgirsti tėčio vardą garsiai man buvo tolygu išgirsti įspėjamąjį mašinos signalą prieš pat avariją. Savo trumpų sugrįžimų į Tenetkį metu retai sutinku senus tėvo draugus.

– Kur keliauji? – paklausė jis. – Ašėjau aplankyti tavo mamos, bet prieš tai galiu kiek su tavim paėjėti. – Kapitonas Čapelis ėmė leistis betonine rampa kartu su manimi. – Girdėjau, gyveni šiaurėje?

Papasakojau šiek tiek apie Vašingtoną ir Smitsono muziejų, viena akimi stebėdama buvusį tėvo viršininką, kuris vis dar atrodė be galo tvirtas ir stiprus vyras. Kartą išgirdau tėtį sakant: „Patikėčiau tam žmogui savo gyvybę.“

– Ar jau turi savo mažutėlių? – paklausė jis.

Už jo nugaros esanti saulė mane apakino ir aš prisimerkiau.

– Nesupratau?

– Na, vaikų? Sūnų arba dukterų?

– Ne, pone.

– Ištekėjusi?

– Ne, pone. Dar ne.

– Bet tau patinka tame Vašingtone, a?

– Taip, pone. – *Taip, pone. Ne, pone.* Kalbėjau kaip vaikas. Į mano naujas pietietiškas manieras palengva išliaužė lengvas floridietiškos šnektos dvelksmas.

– Gaila, kad tavo mamai taip nutiko, – tarė jis. – Atrodo, manęs amžius dar taip nepaveikė.

– Panašu, kad ne.

– Bandau aplenkti laiką kiekvieną dieną sportuodamas sporto salėje! – sušuko jis ir žavingai nusišypsojo.

Į mano mintis ėmė brautis senosios mamos etiketo pamokos. *Paklausk ko nors apie jį.*

– Kaip laikosi jūsų vaikai?

– Na, – jis pažvelgė žemyn. – Žinai, su Šare kalbamės retai. Ji gyvena Alabamoje. O Stivis, na... – Nurijo gumulą.

– Stivis žuvo... Toje automobilio avarijoje... Sausio mėnesį.

– Jis nutilo ir suspaudė lūpas.

Velniava. Juk buvau apie tai girdėjusi – dvi mašinos susidūrė kaktomuša. Stivis buvo ką tik išėjęs iš reabilitacijos, o jo automobilis važiavo prieš eismą.

– Vaje. Man labai gaila.

Čapelis giliai įkvėpė ir pabandė nuslopinti emocijas. Kai prabilo, jo balsas tebebuvo užkimęs:

– Taigi dabar gyvenu namie vienas. Po darbo einu į salę pakilnoti svarmenų, kuriuos šis kūnas dar gali įveikti, po

to iki sutemų darbuojuosi sode. – Jo veidas staiga šiek tiek prašviesėjo:

– Gal užsuksi apžiūrėti mano sodo? Tavo mamai visada patiko augalai, ar ne? Juk prisimeni, kur aš gyvenu?

– Taip, pone, prisimenu, – ir vėl. Mažoji Lonė kalbasi su suaugusiu žmogumi. Štai iki ko aš sugebu nusiristi, būdama Floridoje.

– Na, tuomet užsuk kada nors, gerai? Gali atvažiuoti kurį nors pirmadienį. Pirmadieniais aš visada pasiimu laisvadienį – ilsiuosi, supranti, – jis bedė į mane pirštu. – Tai užsuksi?

– Pirmadienį?

– Šaunuolė.

Mums pasiekus vaistinę, jis pažvelgė į laikrodį.

– Paliksiu tave čia ir jau eisiu aplankyti tavo mamos. Jei grįžusi manęs nerastum, tuomet atsisveikinu su tavim iki pirmadienio, gerai? – Tai taręs jis ėmė tolti, visai kaip žmogus laivelyje, palikęs mane amžinai.

Praverčiau stiklines Tenetkio vaistinės duris, ant kurių kabojo išblukusio pingvino, apsupto ledukų, plakatas.

„Čia maloniai vėsu“ – rašoma ant plakato, likusio iš tų laikų, kai oro kondicionierius dar buvo retenybė. Paėmiau mamai ausų krapštukų, susimokėjau ir išėjau. Ir vėl stovėjau kaitrioje saulės šviesoje, taip smarkiai spausdama plastikinę ausų krapštukų dėžutę, kad ji net šiek tiek sulinko. Nekenčiu tų grįžimų namo. Nesvarbu, koks trumpas bebūtų vizitas, ši vieta visada man primena apie tėvą.

Pagrindinė gatvė tuščia. Pernelyg karšta trintis lauke. Praėjau pro Elberto Perkinso nekilnojamojo turto biurą su užtrauktomis vertikaliomis žaliuzėmis. Po to – pro Velmos suknelių parduotuvę, kurios vitrinos išklotos apiplyšusiu

geltonu celofanu, verčiančiu juodai baltą išleistuvių suknelę be petnešėlių ant manekenės atrodyti panašią į seno geltonlapio laikraščio iškarpa.

Turėjau tai numatyti, Rūta, pasakė dar visai jaunas kapitonas Čapelis mano mamai tą vėsų vakarą, kai man buvo dvylika. Ar namuose jis tau nepasirodė kiek keistas? Prislėgtas? Nes jo kišenėse buvo pilna svarelių...

Nusisukau nuo Velmos vitrinų.

Kitoje pagrindinės gatvės pusėje stūksojo dirbtinės mūsų rotušės kolonos, bylojančios apie didybę, kurios mažajam Tenetkio miesteliui taip niekad ir neteko išvysti. Kitame gatvės gale, prieštaraujanti bet kokiam architektūriniam vientisumui, buvo įsikūrusi mano brolio buhalterijos įmonė, kurios fasadą puošė tamsinti stiklai ir metalinės apdailos detalės, tikriausiai nusižiūrėtos iš tame pačiame pastate esančios advokatų kontoros. Ėjau link pastato. Ankstyvą Filo sėkmę neabejotinai lėmė tai, kad jis nuo pat mažens buvo besąlygiškai visų mylimas. Jam tik dvidešimt ketveri, o jis jau prisijungė prie tarptautinės ne pelno organizacijos „Kiwainis“, susibičiuliavo su mūsų miestelio įkūrėjų įpėdiniais ir pradėjo žaisti golfą – visi šie dalykai būtini, kad įgytų kuo daugiau klientų šiame mieste ir už jo ribų. Filas turėjo tai, ką žmonės vadina žavesiu. Jis nebuvo suvaidintas, tačiau aš jį pažinojau kur kas geriau nei visi kiti. Man taip knietėjo patraukti už blizgančios kvadratinės jo prabangaus pastato durų rankenos ir atlapojus duris sušukti: „Užsiimk šituo mėšlu pats! Aš ne veltui išvykau iš šio miesteliūkščio!“ Bet tuomet Filo partneriai ir advokatai kitame koridoriaus gale pakeltų akis ir imtų tarpusavyje šnibždėtis: *Čia ta jo keistuolė sesuo. Tikra jankė. Jaučiasi itin svarbi.* Todėl neįgyvendinusi šios savo fantazijos perėjau į kitą gatvės pusę.

Einant pro „B&K“ užkandinę mane apgaubė keptų svingūnų tvaikas. Šios užkandinės inicialai išsisas kartas nesubrendėlių įkvėpė kurti visokius lėkštus juokelius. Kaip galiausiai dešimtoje klasėje man paaiškino už manęs per anglų kalbos pamokas sėdėjęs berniukas:

– „B&K“? Tai reiškia veiksmus, kuriuos tavo užpakalis daro privalgius jų parduodamų pupelių ir sausainių.

– Šlykštu! – pasibaisėjau ir įbedžiau akis į sąsiuvinį kaip tik tuo metu, kai ponija Abot pervėrė mane piktu žvilgsniu. Ji buvo neseniai atsikrausčiusi į mūsų miestelį ir mėgo smarkiai susijuosti diržu savo megztą suknelę, kuri darė ją panašią į trijų aukštų tortą. Tądien skaitėme „Mūsų nerimo žiemą“. Šis Steinbeko romanas panardino poniją Abot į ekstazę. Kai ji ėmė mūsų klausinėti apie knygos pabaigą, aš pakėliau ranką.

– Nesuprantu, – pradėjau. – Ką jis ten veikė? Ar ta vieta buvo netoli doko? Ir kodėl jis atsinešė geležtę?

Ponija Abot, jau ir taip susierzynusi, kad kalbėjau per pamoką, atsuko į mane savo putlų veidą.

– Jis ketina nusižudyti.

– Netiesa! – sušukau ir atverčiau kelis puslapius atgal. – Štai čia... 298 puslapyje jis sako... „turiu sugrįžti namo“, – raudonu nuo įkarščio veidu žiūrėjau į poniją Abot. – Taigi, jūs klystate. Jis grįžo namo pas savo vaikus.

– Greit kelkis nuo kėdės, jaunoji panele, – piktai sužybsėjusi akimis sušnypštė ponija Abot. – Neleisiu tau su manimi kalbėti tokiu tonu. Prašau išeiti už durų.

Tai reiškė *marš pas direktorių pasitikti savo apgailėtino likimo*. Eidama link durų atsisukau ir paskutinį kartą pažvelgiau į Estelę, kuri užjaučiamai nusišypsojo, parodydama savo metalinius breketus. Ponija Abot vedėsi mane koridoriumi kaip kokį prizinį veršį. Lėtai dūlinau jai iš

paskos, žiūrėdama į nuobodžias juodas ir baltas plyteles po kojomis, kol pasiekėme tai, ką anais laikais vadinome Pasmerkųjų kambariu.

Kol ponias Abot kalbėjosi su direktoriumi, sėdėjau koridoriuje. Širdis neramiai daužėsi. Kai ji grįžo į koridorių, tikėjau moralą, palikimo po pamokų ir dar vieno moralą. Bet ji labai nejaukiai mane apkabino putliomis mažomis rankomis.

– Atleisk man, Lone. Labai atsiprašau.

Tą dieną, eidama koridoriumi, varstydamas savo spintelės dureles ir valgydamas nevalgomus priešpiečius, pajutau, kad aplinkiniai žino kažką, ko aš nežinau. Iki tol buvau privertusi save pamiršti žodžius, kuriuos išgirdau ant laiptų tą popietę, kai tėtis negrįžo namo. *Tyčia... Nusvėrė žemyn... Prislėgtas...* Vėliau visi kalbėjo apie tai kaip apie „nelaimingą atsitikimą“, todėl kapitono Čapelio žodžiai negalėjo reikšti to, ką išsyk pamaniau. Turbūt jis sakė *netyčia*. Bet dešimtoje klasėje, praėjus ketveriems metams po to įvykio, pagaliau viską supratau. Niekas kitas mieste tuo netikėjo. Kvailas ponios Abot apkabinimas įrodė, kad ji, direktorius ir kiekvienas koridoriuje pro mane praeinantis neūžauga riebaluotais plaukais mano tėvą laikė tokiu pat, kaip tas Steinbeko veikėjas su geležte. Skirtumas tik tas, tas Steinbeko veikėjas sugrįžo namo.

Bažnyčia mus mokė, kad nusižudydamas padarai nuodėmę, todėl iškart keliau į pragarą ir negauni 200 dolerių draudimo išmokos. Bet mes juk gavome tą draudimo išmoką. O kaip dėl to dangaus? Ar šventasis Petras matė dokumentą su užrašu „nelaimingas atsitikimas“?

Senelių rūmuose padaviau mamai ausų krapštukus.

– Lone, kaip gerai, kad atėjai. Žinai, man užgulė nosį. – Ji perdėtai garsiai patraukė nosimi. Nė nežvilgtelėjo į ausų krapštukus. – Girdėjai? Kai kitą kartą su tėčiu plauksite į pelkę, pasakyk jam, kad pririnktų man sotvaro lapų. Tegu nenuskabo viso medžio, užteks tik saujelės. Pakvėpuosiu jų nuoviro garais.

Gal ji kokia ekstrasensė? Ar ji galvoja apie jį, nes galvoju aš? Bet jai vaidenasi, kad jis tebeplaukioja po pelkę. Vadinasi, jai atrodo, kad man dabar kiek – dešimt, vienuolika metų?

Sugražinau mus į realybę:

– Mama, atnešiau tau ausų krapštukų, – pasakiau. *Ir kaip dėl mūsų taisyklės? Nekalbėti apie tėtį. Jai derėtų jos laikytis.*

Ji toliau kalbėjo tą patį:

– Niekas taip gerai negydo slogos kaip sotvaro lapai.

Ši liaudies išmintis nėra suvaidinta – apie vaistažoles ji daug sužinojo iš tėčio mamos, močiutės Mei. Mamai tai buvo kažkas nauja. Kai jai buvo šešiolika, tėvelis palydėjo ją į Talahasio debiutančių šokius, kur ji buvo pristatyta elitui, vilkėdama puošnią sunkelę su baltomis pirštinaimėmis. Abu jos tėvai buvo FVU* profesoriai – tėtis zoologijos, o mama klasikinės literatūros, tad jie uoliai ruošė mažąją Rūtą koncertų pianistės karjerai. Ši jų svajonė subliuško, kai ji ištekėjo už mano tėčio.

Senelė Lorna, baigusi dėstyti studentams paskaitą „Skirtingi filosofiniai požiūriai į Senovės Graikiją“, kasdien praleisdavo valandą, važiuodama iki mūsų namo Tenetkyje vien tam, kad pasakytų mamai ką nors panašaus į tai:

– Rūta, vien todėl, kad ištekėjai už Boido, dar nereiškia, kad turi juo pavirsti.

* FVU – Floridos valstijos universitetas.

Tačiau mano mama labai greit prisitaikė prie kaimo aplinkos ir iš savo uošvės perėmė kur kas daugiau žinių apie vaistažoles ir sodininkystę, nei kada nors iš savo pačios mamos sužinojo apie rožių auginimą.

O dabar mažame Šventosios Agnės namų kambaryje ji ir vėl manęs klausia:

– Tai ar paprašysi tėčio priskinti man sotvaro lapų? – ir paklaususi įsitaisė ant vinilinės kėdės. – Jis jau niekad nebeateina manęs aplankyti.

Taip, na, jis ir manęs jau nebelanko. Puiku, kad jo atsi-kratėme... Greitai atsiėmiau šią mintį. Nieko gero, kad jo nebėra. Jo mirtis buvo be galo skausmingas įvykis, išmušęs žemę mums visiems iš po kojų.

– Mama, aš jau turiu eiti. Grįšiu pas tave rytoj, – pasakiau ir pabučiavau jos švelnų ir vėsų skruostą. Jai tikrai negera, kitaip nė už ką nebūtų to leidusi.

Jos veide sužibo panika.

– Nori pasakyti, kad turėsiu čia miegoti? – Dalis manęs norėjo pasiimti ją iš šito sandėliuko dydžio kambarėlio ir parsivežti į namą pelkėje su miegamąja veranda, šviesiais kambariais ir nedideliu garažu, kuris dvelkė švelniu mulčio ir molio vazonų kvapu.

– Taip, – pasakiau. – Turėsi pabūti čia tol, kol užgis tavo riešas.

Neabejotinas melas. Jau sukausi išeiti, kai ji paklausė:

– Kas ten kyšo tau iš kišenės?

Pirštais užčiuopiau užpakalinę džinsų kišenę. Laiškas. Pampiršau jį perskaityti.

– Na, ten... Mano... Pirkinių sąrašas. – Melas numeris du. – Iki rytojaus!

Šįkart, vos užsidarius stiklinėms durims už mano nugaros, iš kišenės išsiėmiau laišką ir perskaičiau rausvame popieriuje parašytus žodžius:

Miela Rūta,

yra dalykų, kurių tau taip ir nepapasakojau apie Boido mirtį. Miestelyje sklandė gandai. Įtariu, kad tave jie labai įskaudino. Tuo metu dar negalėjau tau pasakyti, bet dabar atėjo metas tau sužinoti tiesą. Jei neprieštarausi, užsuksiu pas tave po kelių dienų, pasikalbėsime.

Su meile Henrieta

Henrieta. Bandau šį vardą susieti su žmogaus veidu. Nepavyksta.

Vėl sulankščiusi raštelį nužengiau nuo rampos ir pamažu ėjau link automobilių stovėjimo aikštelės. Prie manęs priėjo vyras retais baltais plaukais ir nedidele žila barzda. Jis judėjo kur kas greičiau nei įprasta jo amžiaus vyrams. Ar jis neturėtų būti viduje? Vyras kreipėsi į mane pavarde:

– Ei! Marau! – pasakė ir staigiai užkirto man kelią.– Pasisaugok, kitaip greitai ir pati plūduriuosi pelkėje kartu su tėveliu.

Giliai įkvėpiau.

Vyras suriaumojo kaip žvėris:

– Dink iš šio miestelio, mergyt!

Iš už pastato kampo išlindo jaunas vaikinys violetiniu chalatu, gesindamas cigaretės nuorūką.

– Ei, Nelsonai! – sušuko jis. – Tau draudžiama būti šios įstaigos teritorijoje! Kiek kartų teks kartoti? Dink iš čia!

Senukas atsitraukė nuo manęs. Perėjo automobilių stovėjimo aikštelę ir pasuko link gatvės, tačiau prieš išnykdamas tolumoje dar spėjo atsisukti ir siauromis akutėmis įsistebeilijo į mane.

Ar aš jį pažįstu?

Galiausiai jis įlipo į aplamdytą mėlyną pikapą, užvedė jį ir dingo.